

Retten har i den appellerede kendelse ikke efterkommet Domstolens afgørelse i dom af 9. juni 2011 i sagen *Comitato Venezia vuole vivere*, som fastslår, at Kommissionens beslutning »skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de nationale myndigheder kan gennemføre den«. Selv om beslutningen ikke indeholdt alle de oplysninger, der var nødvendige for, at de nationale myndigheder kunne gennemføre den, fastslog Retten ikke, at den metode, som Kommissionen anvendte ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning, var mangelfuld, hvilket indebærer en retlig fejl.

På baggrund af principper, som Domstolen har fastlagt i dommen i sagen *Comitato Venezia vuole vivere* tilkommer det i forbindelse med en tilbagesøgning medlemsstaten — og dermed ikke den enkelte modtager — i det konkrete tilfælde at godtgøre, at forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF foreligger. I den foreliggende sag har Kommissionen i den anfægtede beslutning imidlertid undladt at præcisere »fremgangsmåden« for en sådan efterprøvelse. Følgelig har Den Italienske Republik, eftersom den ikke råder over de nødvendige oplysninger for at i forbindelse med tilbagesøgningen at godtgøre, om de tildelte fordele for modtagerne udgør statsstøtte — med lov nr. 228 af 24. december 2012 (artikel 1, stk. 351ff.) — besluttet at vende bevisbyrden, hvilket er i strid med praksis fra Fællesskabets domstole. Ifølge den italienske lovgiver tilkommer det navnlig ikke staten, men derimod den enkelte virksomhed, som modtager støtten tildelt i form af nedsættelse af sociale bidrag, at godtgøre, at de omhandlede fordele ikke fordrejer konkurrencen eller påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, idet der i modsat fald opstilles en formodning om, at den tildelte fordel er egnet til at fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Alt dette er klart i strid med principperne fastslået ved dommen i sagen *Comitato Venezia vuole vivere*.

Sag anlagt den 26. februar 2013 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-96/13)

(2013/C 129/15)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Patakia og A. Tokár)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, artikel 44, stk. 2, og artikel 48, sammenholdt med artikel 2, i direktiv 2004/18/EF⁽¹⁾, idet den har inkluderet bestemmelser i det offentlige udbud for levering af tjenesteydelser til støtte for fremstillingsprocessen for OPS-IKA (det integrerede informationssystem for Idrima Kinonikon Asfalision (institu-

tionen for social sikring, herefter IKA)) og for IKA's website, samt til udvidelse af databaser for en periode af 30 måneder (offentligt udbud nr. L30/POY/9/5-6-2009 — offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende under nr. 2009/S110-159234), i henhold til hvilke tilbudsgiverne for det første skulle have erfaring med udførelsen af tilsvarende kontrakter for et græsk forsikringsinstitut og hvor underleverandørers erfaring for det andet ikke kunne anerkendes som erfaring for så vidt angik tilbudsgiverne.

— Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) Den påståede tilsidesættelse af artikel 44, stk. 2, og artikel 48 i direktiv 2004/18, sammenholdt med direktivets artikel 2, vedrører den af IKA som ordregivende myndighed afholdte udbudsprocedure vedrørende levering af tjenesteydelser til støtte for fremstillingsprocessen for OPS-IKA (det integrerede informationssystem for IKA) og for IKA's website, samt til udvidelse af databaser.
- 2) Kommissionen er af den opfattelse, at den bestemmelse i det offentlige udbud, som kræver erfaring i at opnå et integreret informationssystem for en institution for social sikring i Grækenland udgør en geografisk betingelse, som tilsidesætter principperne om ligebehandling og forbud om forskelsbehandling som fastsat i artikel 2, artikel 44, stk. 2, og artikel 48 i direktiv 2004/18.
- 3) Det bemærkes, at de græske myndigheder i deres svar på Kommissionens begrundede udtalelse påtog sig forpligtelsen til at foretage alle ændringerne i henhold til Kommissionens påstand og således i det væsentlige anerkendte den angivelige tilsidesættelse.
- 4) Kommissionen er også af den opfattelse, at den bestemmelse i det offentlige udbud som fastsætter, at tilbudsgiverens underleverandørers erfaring ikke kan anerkendes som erfaring for så vidt angår tilbudsgiveren, tilsidesætter artikel 48 i direktiv 2004/18, fordi tilbudsgiverne som følge af denne bestemmelse ikke kan basere sig på tredjemands erfaringer for at godtgøre, at de har den fornødne tekniske formåen til at udføre den omhandlede kontrakt.
- 5) De græske myndigheder påtog sig i deres svar en forpligtelse til, at udbudsmaterialet for den nye udbudsprocedure udtrykkeligt ville fastslå muligheden for, at erhvervsdrivende, der indgav tilbud, ville kunne basere sig på tredjemands — såsom underleverandørers — relevante erfaring, og anerkendte således i det væsentlige også Kommissionens ovennævnte anden påstand.
- 6) Ikke desto mindre undlod de græske myndigheder at fastsætte en konkret dato for det nye offentlige udbud og besluttede i stedet at forlænge varigheden af den tidligere kontrakt, idet de påberåbte sig begrundelser vedrørende den interne retsorden.

- 7) Kommissionen fastslog derfor, at den påståede tilsidesættelse af de ovennævnte bestemmelser i direktiv 2004/18 fortsat består, uden at de påberåbte begrundelser kan begrunde tilsidesættelsen, og anlagde et søgsmål ved Domstolen om konstatering af denne tilsidesættelse.

(¹) EUT L 134, s. 114.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Sibiu (Rumænien) den 27. februar 2013 — Silvia Georgiana Câmpean mod Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș og Administrația Fondului pentru Mediu

(Sag C-97/13)

(2013/C 129/16)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Sibiu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Silvia Georgiana Câmpean

Sagsøgte: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș og Administrația Fondului pentru Mediu

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den ved lov nr. 9/2012 indførte regulering i strid med bestemmelserne i artikel 110 TEUF, og foreligger der herved en åbenbar forskelsbehandling?
- 2) Skal artikel 110 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for den ved lov nr. 9/2012 (i dennes oprindelige affattelse[]) indførte regulering, hvorved en medlemsstat indfører en afgift på luftforureningsemissioner for motorkøretøjer, hvis denne afgiftsforanstaltning indføres på en sådan måde, at den afskrækker fra ibrugtagning i nævnte medlemsstat af brugte køretøjer købt i andre medlemsstater uden dog at afskrække fra køb af brugte køretøjer af samme alder og med samme slitage på det indenlandske marked?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 27. februar 2013, Martin Blomqvist mod Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Sag C-98/13)

(2013/C 129/17)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Sagsøger: Martin Blomqvist

Sagsøgte: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2001/29 af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (¹) fortolkes således, at det må anses at indebære »spredning til almenheden« i en medlemsstat af en ophavsretligt beskyttet vare, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af varen til en privat køber med en sælger bekendt adresse i medlemsstaten, hvor varen er ophavsretligt beskyttet, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, *eller* er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den medlemsstat, hvortil varen leveres?
- 2) Skal artikel 5, stk. 1 og stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2008/95 af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (²) fortolkes således, at det må anses at udgøre »erhvervsmæssig brug« af et varemærke i en medlemsstat, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af en vare, der er forsynet med varemærket, til en privat køber med en sælger bekendt adresse i medlemsstaten, hvor varemærket er registreret, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, *eller* er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den pågældende stat?
- 3) Skal artikel 9, stk. 1 og stk. 2, i Rådets forordning om EF-varemærker nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (³) fortolkes således, at det må anses at udgøre »erhvervsmæssig brug« af et varemærke i en medlemsstat, at en virksomhed via en hjemmeside i et tredjeland indgår aftale om salg og forsendelse af en vare, der er forsynet med EF-varemærket, til en privat køber med en sælger bekendt adresse i en medlemsstat, modtager betaling for varen og effektuerer forsendelsen til køberen på den aftalte adresse, *eller* er det i den situation tillige en betingelse, at varen forud for salget er indgået i et salgsudbud eller en reklame rettet mod eller vist på en hjemmeside henvendt til forbrugerne i den pågældende stat?